

LXXXII.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om Erstatning for den Skade, der ved Brandvæsenets Sluknings- og Redningsforanstaltninger bevirkes paa Marker, Haver og Hegn.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 19de Mai 1868.)

Af de Motiver, der ledsage det i Landstinget forelagte Forflag, fremgaar det, at Ministeriet „har troet at burde nægte Afgang til Erstatning af det Offentlige i alle Tilfælde, hvor det har staaet i Eierens Magt selv at sikre sig“. Denne Grundsetning maa Udvalget ikke blot tiltræde, men endog stille i Spidsen for de Bemærkninger, det skal forelægge Folkethinget angaaende denne Sag. Men naar Ministeriet dernæst har fundet sig foranlediget til at ville give Lov om Erstatning for Skade anrettet paa „de Gjenstande, der ikke pleie at forsikres og, saavidt Ministeriet bekjendt, ikke kunne forsikres imod Udsvaabe“, kan Udvalget ikke følge det.

Udvalget kan for det Første ikke erkjende, at der er Grund til at give Erstatning for „Gjenstande, der ikke pleie at forsikres.“ Denne Bestemmelse er ikke blot i og for sig altfor vag til at kunne lægges til Grund for et Forholds Ordning ved Lov, men den er endog i Strid med den ovennævnte Grundsetning, at Erstatning kun bør gives, naar Eieren ikke selv kan sikre sig.

Men for det Andet maae flere af Udvalgets Medlemmer meget betvivle, at der skulde gives Skader, mod hvilke man ikke kan forsikre sig. I alle Tilfælde troer hele Udvalget, at mulige Mangler i vort Forsikringsvæsens Omfang let vilde lade sig afhjælpe, naar først

Befolkningens og Forsikringskassernes Opmærksomhed er tilstrækkelig henledt paa denne Sag, og naar ikke den lovgivende Magt ved Bestemmelser som de her foreslaaede svækker Bysten til at tegne saadanne Forsikringer og gjør dem til umulige Forretninger for de bestaaende Selskaber.

Med en fri og forstandig Udvikling af Forsikringsforholdene vilde vi hurtig komme derhen, at Alt kan forsikres, forsaavidt det ikke allerede er Tilfældet, ligesom Erfaring og Oplysning efterhaanden vilde bringe det til almindelig Erkjendelse, at Alt bør forsikres saafremt man ikke vil være sin egen Assurandeur. Men en Lov, som undtager Noget fra Nødvendigheden for at være forsikret, saa at deraf i ulykkelige Tilfælde ingen Skade flyder for Vedkommende, kan kun modvirke Forsikringsforholdenes naturlige Udvikling. Forsikringen staber, ved Byrdernes Fordeling paa Alle til Vaade for det Hele, en ganske anden Tryghed end den, der kan opnaaes ved Love, som dog ikke paa nogen fuldkommen retfærdig eller billig Maade kunne lægge Byrden der, hvor den virkelig bør være, men kun gjøre vedkommende Eier ligegyldig. Forsikringen er derfor en Pligt, man har ikke blot imod sig selv, men imod hele Samfundet, og den, som ikke forsikrer, maa betragtes som sin egen Assurandeur